

2. Kui esimesele küsimusele vastatakse, et direktiivi 93/13 alusel ei hõlma tarbijakaitse mitte kõiki tarbijaid, vaid ainult keskmisi tarbijaid, kes on piisavalt informeeritud, mõistlikult tähelepanelikud ja arukad, kas siis võib piisavalt informeerituks, mõistlikult tähelepanelikuks ja arukaks keskmiseks tarbijaks pidada tarbijat, kes ei lugenud enne allkirjastamist läbi 30 aastaks sõlmitud ja 150 000 Poola zloti suuruse, välisvaluutaga indekseeritud hüpoteeklaenu lepingut? Kas sellisele tarbijale saab anda kaitset direktiivi 93/13 alusel?
3. Kui esimesele küsimusele vastatakse, et direktiivi 93/13 alusel ei hõlma tarbijakaitse mitte kõiki tarbijaid, vaid ainult keskmisi tarbijaid, kes on piisavalt informeeritud, mõistlikult tähelepanelikud ja arukad, kas siis võib piisavalt informeerituks, mõistlikult tähelepanelikuks ja arukaks keskmiseks tarbijaks pidada tarbijat, kes küll luges enne allkirjastamist läbi 30 aastaks sõlmitud ja 150 000 Poola zloti suuruse, välisvaluutaga indekseeritud hüpoteeklaenu lepingu projekti, aga ei saanud sellest täielikult aru ja sellest hoolimata ei üritanud lepingu tähendust enne allkirjastamist täielikult mõista, eelkõige ei pöördunud teise lepingupoole ehk panga poole palvega selgitada lepingu ja selle üksikute sätete tähendust? Kas sellisele tarbijale saab anda kaitset direktiivi 93/13 alusel?

(¹) EÜT 1993, L 95, lk 29; ELT eriväljaanne 15/02, lk 288.

Claudio Necci 12. mail 2020. aastal esitatud apellatsioonkaebus Üldkohtu (neljas koda) 25. märtsi 2020. aasta määruse peale kohtuasjas T-129/19: Necci versus komisjon

(Kohtuasi C-202/20 P)

(2020/C 304/07)

Kohtumenethuse keel: prantsuse

Pooled

Apellant: Claudio Necci (esindajad: advokaadid S. Orlandi, T. Martin)

Teised menetlusosalised: Euroopa Komisjon, Euroopa Parlament, Euroopa Liidu Nõukogu

Apellandi nõuded

- tühistada Euroopa Liidu Üldkohtu 25. märtsi 2020. aasta määrus kohtuasjas T-129/19: Necci vs. komisjon;
- saata kohtuasi Euroopa Liidu Üldkohtule uueks arutamiseks;
- teha otsus kohtukulude kohta edaspidi.

Väited ja peamised argumendid

Apellant palub tühistada 25. mai 2020. aasta määruse kohtuasjas T-129/19, millega Euroopa Liidu Üldkohus jättis tema tühistamishagi vastuvõetamatusesse tõttu läbi vaatamata ja mõistis temalt välja kohtukulud.

Hageja esitab sellega seoses kolm väidet:

Esimese väite kohaselt on vaidluse eset moonutatud osas, milles Euroopa Liidu Üldkohus leidis, et 18. juuli 2011. aasta otsus kahjustas hageja huve.

Teise väite kohaselt on rikutud tema õigust tõhusale kohtulikule kaitsele, sest olukorras, kus hageja hagi on vastuvõetamatu, puudub tal õiguskaitsevahend vaidlustamiseks asjaolu, et tal ei ole enam kindlustuskaitset, kuigi ta on töötanud kogu oma elu.

Kolmanda väite kohaselt on rikutud põhimõtet, et kohaldamisele kuuluvad ühe riigi õigusaktid, kuna Euroopa Liidu Üldkohus leidis, et pärast ülekandmist igasuguse sotsiaalkindlustuskaitse kaotamine Itaalias „tuleneb asjaomase riigisisese õiguse normidest ning tema olukord ühise ravikindlustusskeemi puhul ei oma mingit tähtsust“.

Eelotsusetaotlus, mille on esitanud Sąd Rejonowy dla Warszawy-Woli w Warszawie (Poola) 12. mail 2020 – M.P., B.P. versus „A.“, kes tegutseb „A.“ S.A. vahendusel

(Kohtuasi C-212/20)

(2020/C 304/08)

Kohtumenetluse keel: poola

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Sąd Rejonowy dla Warszawy-Woli w Warszawie

Põhikohtuasja pooled

Hagejad: M.P., B.P.

Kostja: „A.“, kes tegutseb „A.“ S.A. vahendusel

Eelotsuse küsimused

1. Kas, võttes arvesse nõukogu 5. aprilli 1993. aasta direktiivi 93/13/EMÜ ebaõiglaste tingimuste kohta tarbijalepingutes⁽¹⁾ artikli 3 lõiget 1, artikli 4 lõiget 1 ja artiklit 5 ning selle direktiivi põhjendusi, milles on ette nähtud kohustus koostada leping lihtsas ja arusaadavas keeles ning vajadus tõlgendada kahtlusi tarbija kasuks, peab lepingusäte, millega määratletakse välisvaluuta ostu ja müügi kurss välisvaluutaga indekseeritud laenu lepingus, olema sõnastatud ühetimõistetavalt ehk nii, et laenuvõtja/tarbija saaks selle kursi kõnealusel päeval ise kindlaks teha, ning kas, võttes arvesse lepingute liiki, millele viidatakse ülaltoodud direktiivi artikli 4 lõikes 1, lepingu pikaajalist (mitmekümneaastast) iseloomu ja asjaolu, et välisvaluuta kurss muutub pidevalt (igal hetkel), on võimalik sõnastada lepingusäte üldisemalt, nimelt nii, et see oleks seotud välisvaluuta turuhinnaga, mis takistaks poolte õiguste ja kohustuste olulise tasakaalustamatuse tekkimist tarbija kahjuks ülaltoodud direktiivi artikli 3 lõike 1 tähenduses?
2. Kui vastus esimesele küsimusele on jaatav, siis kas nõukogu 5. aprilli 1993. aasta direktiivi 93/13/EMÜ ebaõiglaste tingimuste kohta tarbijalepingutes artikli 5 ja selle direktiivi põhjenduste kontekstis saab tõlgendada lepingusätet, milles käsitletakse viisi, kuidas laenuandja (pank) määrab välisvaluuta ostu ja müügi kursi, nii, et lahendada lepingust tulenevad kahtlused tarbija kasuks ja võtta seisukoht, et lepingus ei ole määratletud välisvaluuta ostu ja müügi kurssi mitte meelevaldselt, vaid vaba turu põhimõttel, eriti olukorras, kus pooled on välisvaluuta ostu ja müügi kurssi määratlevatest lepingusätetest ühtmoodi aru saanud või kus laenuvõtja/tarbija ei tundnud lepingu sõlmimise ja täitmise ajal huvi vaidlustatud lepingusäte vastu, sh ei tutvunud ei lepingu sõlmimise hetkel ega kogu lepingu kestuse jooksul lepingu sisuga?

⁽¹⁾ EÜT 1993, L 95, lk 29; ELT eriväljaanne 15/02, lk 288.